

Euro 2004. Η Ελλάδα πρωταθλήτρια Ευρώπης

Ιούλιος 2004

Το εκτυφλωτικό φως που άναψαν 11 λεβέντες ντυμένοι στα γαλανόλευκα χθες, στο «Στάδιο του Φωτός» της Λισαβόνας, θα φαίνεται από τα άστρα. Από τον έβδομο ουρανό. Εκεί θα βρείτε τους ήρωες του Euro 2004, με πρώτους τους δύο Αγγέλους, που φτερούγισαν για το γκολ του ονείρου στον τελικό με την Πορτογαλία (1-0), εκεί θα βρείτε κι εμάς, εκεί θα συναντήσουμε κι εσάς.

Η Ελλάδα στα ουράνια

Την Ελλάδα ολάκερη. Μια χώρα στις φλόγες! Μια χώρα ταπεινή, που γιορτάζει και θα γιορτάζει στον αιώνα τον άπαντα τον απόλυτο άθλο. Τον απόλυτο μύθο. Το απόλυτο θαύμα. Το πιστεύετε; Διαβάστε τα χείλη μας, τα ποτισμένα με σαμπάνια και γλυκό ελληνικό κρασί: η **Ελλάδα είναι πρωταθλήτρια Ευρώπης!** Κατήργησε τους νόμους του ποδοσφαίρου, του αθλητισμού, της κοινωνίας, της βαρύτητας, της λογικής. Για την πατρίδα μας και για το ταλαίπωρο ποδόσφαιρό μας, η χθεσινή βραδιά ήταν Ανάσταση, Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά μαζί...

Το Κύπελλο, μια Κυπελλάρα ένα μέτρο μπόι, είναι δικό μας. Όταν το πήρε στα χέρια του ο Λέναρντ Γιόχανσον για να το δώσει στον αρχηγό Θόδωρη Ζαγοράκη, για μια στιγμή φοβηθήκαμε: φοβηθήκαμε ότι στο «κλικ» που χρειάζεται για να ανοιγοκλείσουμε τα μάτια τυφλωμένοι από τα φλας, θα έσβηνε το μαγευτικό σκηνικό και θα 'δινε τη θέση του ο Θόδωρος σε κανέναν Φίγκο, κανέναν Ζιντάν, κανέναν Μπέκαμ. Μα όχι, είναι οι δικοί μας αυτοί που χορεύουν («σήκωσέ το, το γ...μέν...») πάνω στο βάθρο των νικητών, δίπλα στον θρύλο Εουσέμπιο.

Ο σκόρερ Χαριστέας, ο δημιουργός Μπασινάς, ο MVP του τελικού Ζαγοράκης, ο κολοσσός Δέλλας, ο αλάνθαστος Νικοπολίδης, ο ασύγκριτος Καψής, ο Φύσσας που γλεντούσε μες στο σπίτι του, ο άλλος «Πορτογάλος» Σειταρίδης, ο ακούραστος Βρύζας, ο ατρόμητος Γιαννακόπουλος, ο απαστράπτων Καραγκούνης. Ο Οττο Ρεχάγκελ, που έκανε την παρέα ομάδα και την οδήγησε από το χεράκι στην πιο ψηλή κορυφή. Τα πρόσωπά τους φώτιζαν το νυχτερινό ουρανό της Λισαβόνας. Της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, της Ελλάδας ολόκληρης. Της Ευρώπης, που κατακτήσαμε.

Ρεχάγκελ - Νικοπολίδης, μια αγκαλιά

Το αουτσάιντερ, που δίδαξε στα φαβορί ότι αυτοί οι τίτλοι κερδίζονται πάνω στο χορτάρι.

Οι Πορτογάλοι μπήκαν στο γήπεδο με τις προσδοκίες ενός ολόκληρου έθνους να βαραίνουν τους ώμους. Στο «Ντα Λουζ» έφτασαν δύο ώρες πριν από το ματς με πομπή Ρωμαίου αυτοκράτορα. Μέχρι και ιππείς τούς συνόδευσαν ως τις πύλες του σταδίου!

Η αρχική ορμή τους ήταν αναμενόμενη, ωστόσο δεν δημιούργησε κινδύνους (όπως λ.χ. η αντίστοιχη των Τσέχων στον ημιτελικό). Ο Καψής κράτησε άνετα τον στράικερ Παουλέτα, ο Σεϊταρίδης εξουδετέρωνε με ευκολία τις κούρσες των Ρονάλντο και Φίγκο, ο Ντέκο έχασε τους στυλοβάτες του, ο Δέλλας με την τυφλή αυτοπεποίθηση «σκούπιζε» τα πάντα. Η ελληνική περιοχή έγινε γρήγορα άβατο. Γρήγορα, η φούρια των Πορτογάλων ξεθύμανε.

Στην πραγματικότητα, τη μοναδική μεγάλη φάση του α' ημιχρόνου (με εξαίρεση δύο φιλόδοξα σουτ των Μιγκέλ, Μανίσε) τη δημιούργησε η ελληνική ομάδα, με μαγικό «τετράγωνο» Σεϊταρίδη, Βρύζα, Κατσουράνη, Χαριστέα, σε μία από τις υποδειγματικές αντεπιθέσεις της. Μόνο στις αλάνες της πατρίδας του θα είχε δει τέτοιο αστραπιαίο συνδυασμό ο (Βραζιλιάνος) Σκολάρι. Μισό μέτρο πιο πίσω αν ήταν η τελική πάσα του «πασπαρτού» Κατσουράνη, η ελληνική ομάδα θα είχε πανηγυρίσει από το 16ο λεπτό.

Τρελαμένοι. Ταξίδι στη ... δόξα

Μόλις είδαν ότι η Εθνική μας ήταν αντάξια της λαμπερής περίπτωσης, οι 15.000 σαλταρισμένοι Έλληνες έστησαν τρελό τραγούδι στις εξέδρες. Θα ορκιζόταν ότι ήταν διπλάσιοι από τους (50 χιλιάδες) Πορτογάλους όποιος άκουγε το ματς χωρίς να το βλέπει. Το σκηνικό, αγγελικά πλασμένο,

είχε στηθεί για το γκολ του ελληνικού θαύματος (στο 57'). Γκολ καμωμένο από αγγέλους: Αγγελος (Μπασινάς) στο κόρνερ, Αγγελος (Χαριστέας) στην κεφαλιά. Γκοοοοοοοο! Μυριόστομη η κραυγή, ακούστηκε από τις εξέδρες του «Ντα Λουζ» μέχρι την Ελλάδα. Από κάθε γωνιά της Ελλάδας, μέχρι τη φωταγωγημένη πρωτεύουσα των Λουζιτανών. Και μέχρι την Αμερική, τον Καναδά, την Αυστραλία. Οπου υπήρχε Έλληνας, υπήρχε εκείνη τη στιγμή και... γκοοοοοοοοοο!

Ακολούθησε το ημίωρο του μαρτυρίου. Κουρασμένη η Εθνική αλλά με τον ανεπανάληπτο οίστρο του τροπαίου (έλαμπε από τη φουσούνα και φώτιζε τα πρόσωπα των διεθνών μας), οπισθοχώρησε και άφησε χώρο στους οικοδεσπότες. Με Ρούι Κόστα αντί του -νικημένου κατά κράτος στη φάση του γκολ- Κοστίνια, η Πορτογαλία έριξε όλα τα χαρτιά στην πράσινη τσόχα του τελικού. Ο Αντώνης Νικοπολίδης έσωσε δύο φορές (από Ρονάλντο, Φίγκο), χάρισε ανάσες. Σε μια άλλη περίπτωση, ακόμα πιο δύσκολη, βγήκε κι έκλεισε τον ορίζοντα του Ρονάλντο, ο οποίος είχε νικήσει το τεχνητό οφσάιντ (άουτ, ψηλά). Στο «έμπα» του τελευταίου δεκαλέπτου, εξουδετέρωσε και τη βολίδα του Ρ. Καρβάλιο. Σαν μαγνήτης, τα γάντια του Έλληνα γκολκίπερ μάζευαν στιδήποτε περνούσε από τη γειτονιά του.

Ο Ρεχάγκελ είδε την Εθνική μας να ψάχνει το 2-0 σε μια-δυο περιπτώσεις αμέσως μετά το γκολ του Χαριστέα (όταν οι Πορτογάλοι πάλευαν να συνέλθουν απ' τη σφαλιάρα), αλλά δεν τόλμησε να κάνει τη συνήθη «επιθετική» αλλαγή: Βενετίδη αντί Γιαννακόπουλου έβαλε, στο 76ο. Ο ταλαιπωρημένος Φύσσας χρειαζόταν στήριγμα. Και το απέκτησε. Ήταν ώρα για ανταρτοπόλεμο.

Με κάθε δευτερόλεπτο που κυλούσε, με κάθε ρήγμα που εμφανιζόταν το βάσανο γινόταν ανυπόφορο. Ταυτόχρονα, όμως, ήταν το πιο γλυκό βασανιστήριο. Διότι στο βάθος του τούνελ αχνόφεγγε η λάμψη ενός τροπαίου που μέχρι τώρα το βλέπαμε μόνο από την τηλεόραση κι από φωτογραφίες. Το τρόπαιο της πρωταθλήτριας Ευρώπης!

Το μόνο που άγγιξε την εστία του Νικοπολίδη ήταν ένας τρελός Καταλανός, που εισέβαλε στον αγωνιστικό χώρο στο 86' με σημαία της Μπαρτσελόνα, έκανε μια κούρσα 50 μέτρων και... καρφώθηκε στα δίχτυα. Εγινε και το... καθιερωμένο θαύμα στο 88' (πλασέ του Φίγκο εξοστρακίστηκε στο πόδι του Φύσσα, έφυγε σύρριζα έξω), ήρθε η καρδιά μας στη θέση της. Πέντε λεπτά «καθυστερήσεις», έδειξε ο τέταρτος Αντερς Φρισκ. Ε, και λοιπόν; Εξι ώρες χωρίς να φάμε γκολ συμπληρώσαμε, στο πεντάλεπτο θα την παθαίναμε;

Μηδέν παθητικό

Με σάουντρακ «και σαν πρώτα αντρειωμένη» από 15.000 (και άλλα 11 εκατομμύρια) στόματα, δεν υπήρχε πιθανότητα να χύσουμε πια την καρδάρια με το νέκταρ. Το πολύτιμο «μηδέν» έμεινε ως το τέλος. Για τρίτο συνεχόμενο παιχνίδι. Στις νοκ άουτ αναμετρήσεις, με Γαλλία, Τσεχία και Πορτογαλία, η Εθνική μας δεν δέχθηκε γκολ. Τρία 1-0 από απόφιο χρυσάφι και... τίτλος. Μάλιστα, τίτλος! Πάμε πάλι όλοι μαζί, μήπως και το πιστέψουμε: **π-ρ-ω-τ-α-θ-λ-ή-τ-ρ-ι-α**. Λένε ότι στο Δαφνί και το Δρομοκαίτειο σχηματίστηκε ήδη λίστα αναμονής.

Η Πορτογαλία ήταν αήττητη στα τελευταία 30 ματς που έδωσε στη Λισαβόνα. Από το 1987 δηλαδή! Χθες έμαθε με οδυνηρό τρόπο ότι καίγεται κανείς και στο τριάντα ένα. Τη νικήσαμε στο Πόρτο και ξανά στη Λισαβόνα. Καμία αντίρρηση; Οχι, ε; Αυτό το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα είχε, εν τέλει, το ιδανικό σλόγκαν: «Impossible is Nothing». Τίποτα δεν είναι αδύνατο!

Πέραν του τιμωρημένου Καραγκούννη, εκτός αποστολής έμεινε και ο Νικολαΐδης, ο οποίος πόνεσε στη μέση του το Σάββατο. Στην τελευταία προπόνηση τραυματίστηκε στο γόνατο ο Καψής, του οποίου η συμμετοχή στον τελικό οριστικοποιήθηκε λίγο πριν από τη σέντρα. Γύρω στο 35' σηκώθηκε για ζέσταμα ο Νταμπίζας, αλλά δεν ήταν γραφτό να πατήσει χορτάρι σ' αυτό το Euro. Το πάτησε μια και καλή την ώρα των πανηγυρισμών!

Αλλά μη μας ζητάτε λεπτομέρειες για εκείνες τις στιγμές. Ζούσαμε κι εμείς το δικό μας ντελίριο στην κερκίδα του Τύπου, μαζί με τους υπόλοιπους Έλληνες συναδέλφους. Ονειρο; Μη μας ξυπνήσετε για κάνα δυο χρόνια...

Ο Γερμανός ρέφερι Μάρκους Μερκ έδειξε κίτρινες κάρτες στους Μπασινά (για χέρι στο 44'), Σεϊταρίδη (καθυστέρηση, 62'), Φύσσα (επικίνδυνο παιχνίδι, 67'), Παπαδόπουλο («επαγγελματικό» φάουλ στο 85'), Κοστίνια, Νούνο Βαλέντε.

ΕΛΛΑΔΑ: Νικοπολίδης, Δέλλας, Καψής, Σεϊταρίδης, Κατσουράνης, Φύσσας, Μπασινάς, Ζαγοράκης, Γιαννακόπουλος (76' Βενετίδης), Χαριστέας, Βρύζας (81' Παπαδόπουλος).

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ: Ρικάρντο, Μιγκέλ (43' λόγω τραυματισμού Π. Φερέιρα), Ζ. Αντράντ, Ρ. Καρβάλιο, Νούνο Βαλέντ, Μανίσε, Κοστίνια (61' Ρούι Κόστα), Ρονάλντο, Ντέκο, Φίγκο, Παουλέτα (72' Νούνο Γκόμες).

•

•

